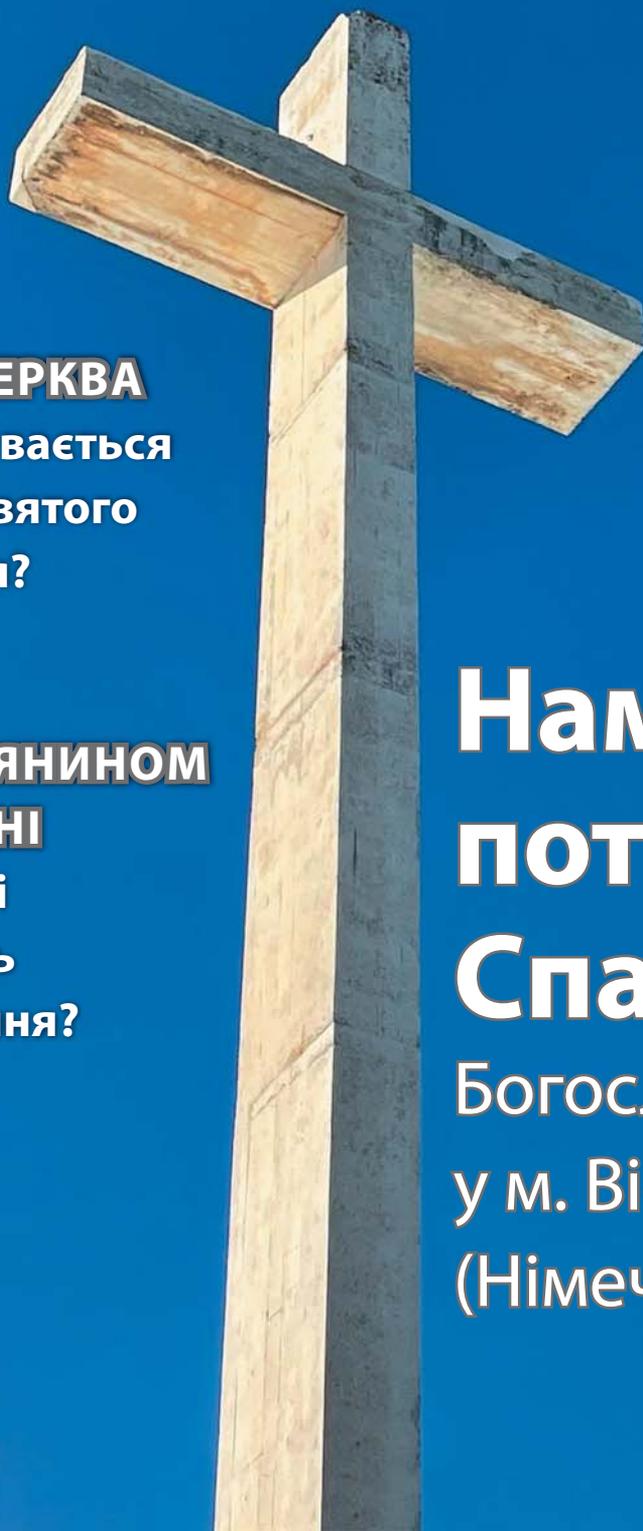

Часопис Новоапостольської церкви

НАША СІМ'Я

ДІТИ І ЦЕРКВА
Що відбувається
під час Святого
Причастя?

**БУТИ
ХРИСТІЯНИНОМ
СЬОГОДНІ**
Якір душі
чи камінь
спотикання?

**Нам
потрібен
Спаситель**
Богослужіння
у м. Вісбадені
(Німеччина)

25-й рік видання, № 5, травень 2023 р.

Зміст 5/2023

СЛОВО І ВІРА

3 НАСНАГА

Мир Воскреслого – із богослужіння Першоапостола

4 У ЦЕНТРИ УВАГИ

Вісбаден

5 БОГОСЛУЖІННЯ

11.12.2022 р. у м. Вісбадені (Німеччина)

Цитата з Біблії: 1-е Івана 4, 14

11 АПОСТОЛИ ПИШУТЬ

Наше майбутнє – не тупик!

(Помічник Окружного Апостола Штефан Пешель)

ЖИТИ ВІРОЮ

12 МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Завдяки слову ми є тими, ким є

ВІРА І СУСПІЛЬСТВО

14 «МИ, ДІТИ»

Що їдять юдеї на Пасху?

15 ДІТИ І ЦЕРКВА

Що відбувається під час Святого Причастя?

(Як пояснити дітям, що таке Святе Причастя?)

18 БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬОГОДНІ

Якір душі чи камінь спотикання?

НАША ЦЕРКВА У СВІТІ

21 Німеччина. Першоапостол Ж.-Л. Шнайдер у м. Люнебурзі

22 Україна. Апостол Будник у Західній Україні

ЦІКАВО ЗНАТИ

24 ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

ВИХІДНІ ДАНІ:

Часопис «НАША СІМ'Я», № 5, 2023 р.

Засновник: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ (за дорученням Міжнародної Новоапостольської церкви, м. Цюріх, Швейцарія).

Адреса редакції: вул. Збаразька, 8а, 46002 Тернопіль, Україна; тел./факс: (+380352) 524732; p.bich@nak.org.ua сайт: nak.org.ua;

Головний редактор: Будник Анатолій Феодосійович
Відповідальний редактор: Бих Павло Євгенович

© **Видавництво:** Фрідріх Бішофф Гмбх, м. Франкфурт-на-Майні/Німеччина;

Друк: ТОВ «Терно-граф», вул. Текстильна, 18, 46020 м. Тернопіль, Україна; тел. (0352) 51-91-65, 51-91-64; e-mail: terno-graf@ukr.net

Наклад: 335 прим. (українською мовою).

Часопис поширюється безкоштовно серед парафіян Новоапостольської церкви та зацікавлених осіб.

Ми з вдячністю прийемо пожертви на видавничу діяльність.

Отримувач платежу: Релігійна організація «Управлінський центр Новоапостольської церкви в Україні», проспект Тичини, 18-А, м. Київ.

Банківські реквізити:
IBAN р/р UA86320984000002600524 0016749 в АТ "ПроКредит Банк",
МФО 320984, ЄДРПОУ 14301165; або
IBAN р/р UA77 322669 00000 2600 130 023 5975 (UAH) в АТ «Ощадбанк»
м. Київ, МФО 322669

Призначення платежу: добровільні пожертвування від ...

© Цей часопис і всі опубліковані в ньому матеріали захищені авторськими правами. На повний або частковий передрук матеріалів, а також їх будь-яке копіювання і поширення вимагається дозвіл видавництва.

Обкладинка: © franz massard – stock.adobe.com

Мир Воскреслого

«*М*ир Воскреслого нехай буде з вами!» – ці слова займають чільне місце у богослужбній літургії й ними завершуються проголошення відпущення гріхів. Вони мають справляти тривалу дію на нас. Мир Воскреслого вселяє впевненість, що мій Друг і Спаситель Ісус Христос – сильніший від усіх. Він подолав смерть і зло. Ніщо й ніхто не має більшої влади від Нього. Мир Воскреслого вселяє також упевненість, бо Ісус не докоряє нам, хоча мав би для цього чимало підстав. «Мир вам!» – цими словами Воскреслий звертався до Своїх учнів. Жодного звинувачення! Жодного розчарування! Ми завжди можемо прийти до Нього і Він за будь-яких обставин прийме нас. Мир Воскреслого вселяє також упевненість, що невдовзі ми побачимо Його – адже Він обіцяв Своїм учням, що прийде враз. Мир Воскреслого вселяє врешті-решт упевненість у тому, що Ісус Христос виконає обіцяне. Нехай Його мир сповнить наше серце. Не тільки на Пасху, а й – назавжди.

Імпульс із богослужіння Першоапостола

Вісбаден

*К*оли у 1789 році Шарлотта фон Штайн відвідала одне з 26 термальних джерел Вісбадена, то не була особливо захоплена. Вона навіть назвала його «огидним». Дивно. Адже ще римляни цінували гарячу воду з температурою до 67 градусів і вважали її цілющою; а археологічні знахідки указують на те, що люди ще 25 тис. років тому, в піку останнього льодовикового періоду, залюбки приймали тут ванну й готували їжу на цій гарячій воді. Утім, смаки різняться. Через декілька років фрейліні фон Штайн, можливо, сподобалося би тут більше. Лише після того, як досі досить скромне містечко стало столицею новоствореного герцогства Нассау, то розквітло й перетворилося на відоме у всьому світі курортне місто. Перший курортний будинок був зведений у 1810 році. У 1814 році Йоганн Вольфганг фон Гете, улюбленець Шарлотти, відвідав термальні купальні й був вельми вражений. Водолікарні, казино й театри перетворили місто у XIX столітті не тільки у місце відпочинку й розваг тодішньої еліти, а й у популярне місце проживання офіцерів, державних службовців і заможних пенсіонерів, за що отримало назву «Пенсіонерополіс».

(Фото: курортний пансіонат Вісбадена, 1907 рік)

БОГОСЛУЖІННЯ У ВІСБАДЕНІ / НІМЕЧЧИНА

ДАТА: 11 грудня 2022 року

ЦИТАТА ІЗ БІБЛІЇ: 1-е Івана 4, 14

ВСТУПНА ПІСНЯ: «Мій вірний Відкупитель»
(№ 3 у російськомовному пісеннику)

СУПРОВІД: Окружний Апостол Райнер Шторк, помічник Окружного Апостола Жоао Уануке Міссело, а також Апостоли Дімітріос Дініс, Петер Клене, Жанно Лейбфрід, Ґерт Опденплатц, Франц-Вільгельм Оттен, Штефан Пешель, Манфред Шененборн, Вольфганг Шуг, Дірк Шуг, Дірк Шульц і Торстен Зісовскі

ДІЙСТВА: Призначення Апостола Стефана Пешеля помічником Окружного Апостола

Цитата із Біблії: 1-е Івана 4, 14

*«І ми бачили і свідчимо,
що Отець послав Сина – Спасителя».*

Нам потрібен спаситель!

Беречно улюблені брати й сестри, ми вдячні милостивому Богові, що можемо разом відзначати у Його домі третій Адвент: відповідно до традиції, з гарними різдвяними прикрасами, з чудовою різдвяною музикою і навіть з невеличким снігом – усе відповідає святковому настрою. Ми не приймаємо це за належне, а вдячні Богові, що Він дає нам можливість разом побувати на цьому недільному богослужінні.

Маю сказати: для Першоапостола це складне завдання – вибрати біблійну цитату й тему, яка відповідає Адвенту. У мене іноді складається враження, що вже все сказано. Я не раз згадую Першоапостола Фера. Коли він уже був на пенсії, то якось казав: «Брати і сестри, я переживаю: якщо Господь не прийде через двадцять років, то про що ми будемо проповідувати?» У нього також, очевидно, складалося враження, що вже все сказано. Проблема в тому, що деякі брати і сестри залюбки слухають з року в рік те саме, а інші думають: «Він проповідував про це минулого року, а цього разу міг би розповісти нам про щось нове». Отже, не все так просто.

Утім, я кажу це не для того, аби поскаржитися, а, користуючись нагодою, висловити особливу вдячність. Вдячність усім служителям, братам і сестрам, які постійно

моляться за те, аби Господь пробуджував правильні думки в Першоапостола, в Апостолів та інших служителів і давав кожній громаді своєчасне слово. Бо ми живемо Божим словом. Але само по собі воно не сходить з небес; цей хліб з неба, це слово з неба треба здобувати й вимолювати. Для цього, звісно, є брати в сані, починаючи з мене, і я свідомий і дуже вдячний, що багато братів і сестер допомагають нам, стукають у Божі двері й моляться: «Господи, подай нам своєчасне слово!»

Прошу вас, брати і сестри, продовжуйте молитися! Часи не покращуються, тому важливо, аби милостивий Бог знав, що Божий народ спраглий Його слова, що палко прагне його та своїми молитвами бореться за нього. Широ дякую вам за підтримку, дорогі брати й сестри!

Щойно я зачитав біблійну цитату, яку вже використовував декілька років тому. У ній ідеться про Спасителя. Християни відзначають зараз Адвент, а згодом – Різдво. Відповідно до церковного календаря, вони відзначають дату, коли Бог послав на землю Свого Сина, Спасителя, Відкупителя і Рятівника. А чимало людей відзначають Різдво за традицією.

Я запитую: «Чи багато християн справді переконані, що їм потрібен Спаситель, потрібен Ісус Христос,

Відкупитель, і що їм годі без Нього обійтися?» На жаль, сталося так, що чимало християн – у тому числі й новоапостольські – не потребують більше Спасителя. Вони почувають себе добре й прекрасно влаштувалися у житті. У них усе складається непогано. Ну, час від часу виникають проблеми, але в цілому в них усе гаразд. Відчуття: «для спасіння мені потрібен Спаситель» дедалі більше слабне. Інші християни визнають, що у світі не все так гаразд. Вони бачать, що не все складається добре в країні, у світі, у житті, у суспільстві і так далі. У них є власні міркування, що треба робити, аби змінити ситуацію на краще. Треба вжити відповідних заходів, реалізувати певні думки, виконати те чи інше й багато чого іншого. У них є чимало різних ідей, як покращити ситуацію. Але до Бога, відверто кажучи, вони зовсім не тягнуться. Хіба що звертаються до Нього в останню чергу. Для цих людей віра в Ісуса Христа, Спасителя, є тільки для того, аби дати надію простим і нужденним людям: «Сьогодні тобі погано? А на небі буде значно краще...»

Чому люди не потребують Спасителя, Відкупителя? Бо потреба в Спасителі приходить унаслідок діяння Святого Духа. Святий Дух учить, що нам потрібен Спаситель, Відкупитель. А людський дух міркує по-іншому. Якщо не відводити простору для діяння Святого Духа, то не з'явиться потреба у Спасителі.

Ми слухаємо голос Святого Духа, Який учить нас: «Усе в цьому світі недосконале і швидкоплинне. Світ охоплений гріхом. Досконале й тривале задоволення годі здобути в світі, де переважають виключно земні блага. Творіння після гріхопадіння вже не є таким, яким його задумав Бог. Тому на землі годі отримати стійке й досконале задоволення. Людина може бути істинно досконалою і щасливою, якщо повернеться до досконалого єднання з Богом, де все відповідатиме Його волі. Адже саме для цього Бог створив людину. Лише в єднанні та спілкуванні з Богом вона здатна досягнути мир, радість й цілковите задоволення. Утім, аби отримати досконале єднання з Богом, людина має жити в повній гармонії з Його волею. Вона має стати такою, якою Бог з самого початку створив її. Тільки тоді вона зможе бути задоволеною».

І ще одне: самотужки людина не спроможна жити в повній гармонії з Божою волею. «...бо не роблю добра, що його хочу, але чиню зло, якого не хочу» (Римлянам 7, 19). Мимоволі приходить розуміння: «Мені потрібен Спаситель! Самотужки мені годі впоратись!»

Святий Дух учить нас, що Ісус Христос – це Спаситель. Ісус Христос – це Син Божий, Який залишив славу Отця і прийшов на землю. Оскільки люди відійшли від Бога, то Бог Сам прийшов на землю до людей. Він подолав владу

гріха й переміг зло. Він створив для людей можливість прийти до Бога й мати єднання з Ним. Ми знаємо про це, і ми можемо взяти участь у здобутому Ним, аби звільнитися від влади зла. Ісус – наш Спаситель. Він прийшов у світ, аби ми досягнули єднання і спілкування з Богом. Бог послав Свого Духа, аби ми єдналися з Ним. Уже сьогодні, завдяки діянню Святого Духа, ми відчуваємо присутність Христа у своєму житті. З Його допомогою, завдяки Його благодаті, ми зможемо з Ним і через Нього увійти в досконале єднання з Богом, увійти у Його Царство. Ми вже тут маємо єднання з Ним, але воно ще не є досконалим; але коли ми увійдемо в Його Царство, то досягнемо досконале єднання і спілкування з Богом. Христос допоможе нам повністю виконати Божу волю. Аж тоді ми будемо істинно щасливими. Саме таким є наш Спаситель, наш Відкупитель, наш Помічник – Ісус Христос, Якого Бог послав на землю.

*Що це за служіння, якщо
я приходжу тільки тоді, коли мені*

щось потрібно, коли я щось

отримує замість, інакше

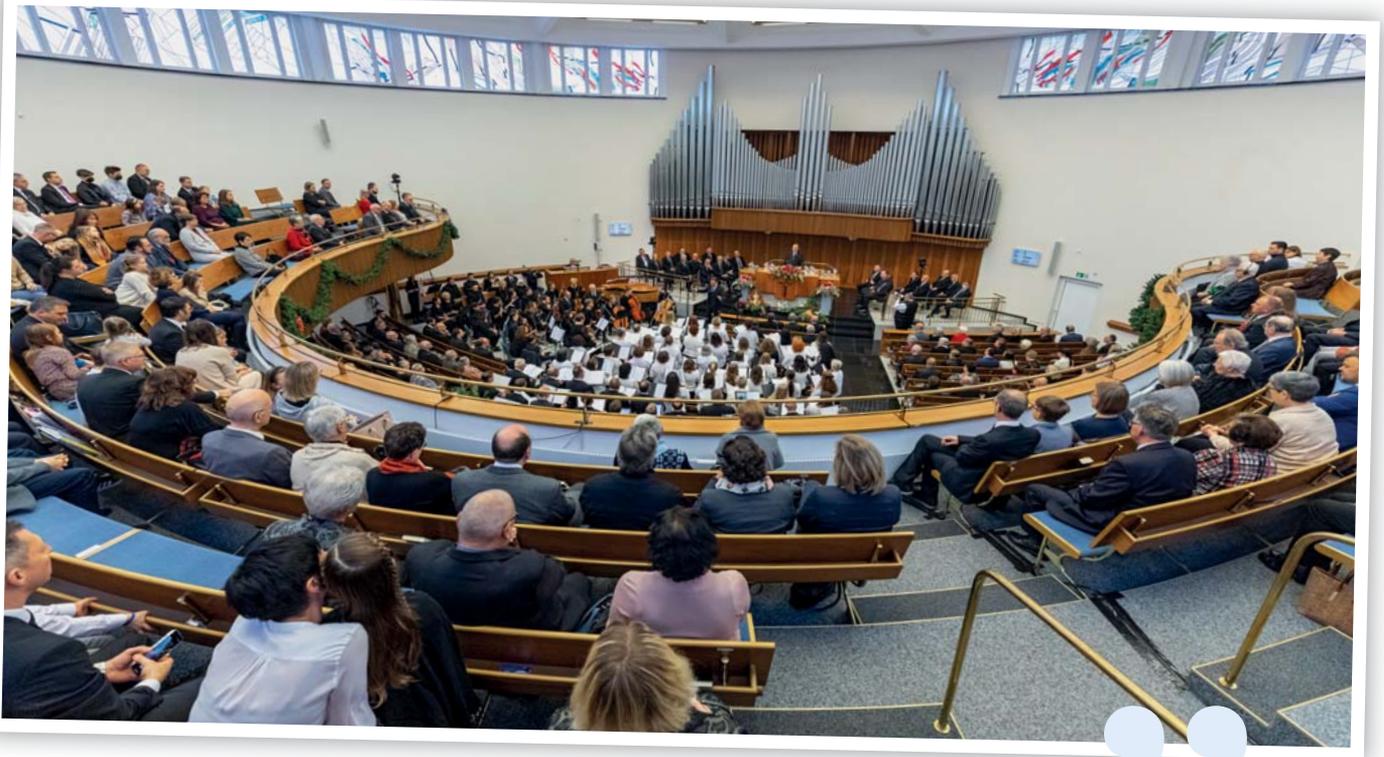
зостаюся вдома?

Ісус може й хоче відкупити нас. Він пояснював, яким саме шляхом треба йти, аби здобути відкуплення. Сучасні люди мають іноді неправильне уявлення про це. Скрізь, і навіть у наших рядах. Я знову й знову дивуюся цьому. Побутує думка, що Бог своєю благодаттю і любов'ю урешті-решт спасе всіх людей і приведе їх у нове творіння, де пануватиме гармонія. Але так це не «працює».

Так, Бог є любов. Так, Бог хоче спасти всіх людей. Так, Ісус Христос є Спасителем усього світу. Він хоче і може спасти всіх людей. Але Він визначив шлях, і людина, яка бажає спастися, має йти цим шляхом. Іншого шляху до Бога немає. Ми маємо вірити в Нього (пор. Від Івана 14, 6) і слідувати за Ним. На цьому Господь наголошував вельми виразно. Він – істинно Людина, досконало виконував Божу волю. Якщо ми хочемо, аби Він відкупив нас, то маємо жити на цій землі так, як Він жив (пор. 1-е Івана 2, 6).

Що це означає? Дозвольте мені навести три моменти з життя Ісуса Христа, три характерні риси Його поведінки: по-перше: Він плекав тісний зв'язок з Богом.

Це для Нього з самого початку було найважливішим. Він був тісно пов'язаний з Богом. Ще в дитинстві Він у храмі мовив: «Хіба не знали, що Я маю бути при справах Отця Мого?» (Від Луки 2, 49). Упродовж усього життя Ісус відвідував храм і був побожним євреєм.

*Ісус Христос – наш еталон, не мої ідеї,
не ідеї мого ближнього чи більшості,
а Ісус Христос – наш взірець.*

Для Нього храм був також місцем зустрічі з Богом. Він ходив до храму, а коли не був у Єрусалимі, то йшов до синагоги – до самого кінця. Він постійно прагнув єднання з Богом у молитві й наполегливо спізнавав Його волю. Ісус до самого кінця підтримував тісні стосунки з Богом.

Друга риса: Він завжди турбувався про те, аби виконувати волю Отця. Йому, істинно Людині, це не завжди легко вдавалося, адже іноді воля Отця не співпадала з Його волею. Але Він наполегливо намагався виконувати волю Отця і був готовий віддати багато що, навіть усе, що мав, бо єднання з Отцем було для Нього вельми важливим: «...тільки хай не Моя, а Твоя буде воля!» (Від Луки 22, 42). Ісус постійно намагався виконувати волю Отця.

Третя характерна риса: Ісус прийшов не для того, аби владарювати, а для того, аби послужити. Він, Божий Син, залишив Божі славу, всемогутність і велич, та зійшов на землю, аби служити грішним, недосконалим людям, служити беззастережно. Взамін Він нічого не очікував. Він не дивився на те, чи мав успіх, чи ні. А служив до кінця – незалежно від того, чи приймали його люди, чи ні; чи розуміли його, чи ні. Він служив і виконував покладене на Нього доручення.

Спаситель врятує тих, хто намагається, жити так, як Він – тобто, тих, хто підтримує тісні стосунки з Богом, хто виконує Його волю і готовий служити до кінця, незалежно від того, чи це приємно і чи вимагає жертвності.

Ісус Христос досконалий, а ми – ні. Ми свідомі також того, що нам навряд чи вдасться мати з Богом такі ж тісні стосунки, які плекав Ісус з Небесним Отцем. Ми не зможемо також досконало виконувати Божу волю, як це робив Він, чи служити, як Він служив. Ось чому нам потрібен Відкупитель, Спаситель і Рятівник.

Ми маємо Спасителя, Який нам каже: «Ви не можете бути досконалими, як Я, але Я дарую вам Свою благодать. Те, з чим ти не впораєшся, Я доповню Своєю благодаттю. Але вимагаю від вас одного: мати щире серце. Я маю відчувати твою любов і бачити твою рішучість єднатися з Отцем, виконувати Його волю і служити ближньому. Коли Я бачитиму твоє серйозне ставлення і твою боротьбу за це до кінця, то подарую тобі Свою благодать, яка покриє все, з чим ти не зміг впоратися». – Ах, це неабияк заспокоює! Але я хотів би торкнутися ще одного питання: кожен має поставити собі його: «Чи серйозно я ставлюся до цього?» Ісус Христос – наш еталон – не мої ідеї, не ідеї мого ближнього чи більшості, а Ісус Христос – наш взірець. Тому запитаймо в самих себе: «Чи щирий я? Чи серйозним є моє ставлення до Ісуса?»

Зв'язок з Богом: Ісус Христос ходив до храму, до синагоги, бо знав, що там відбудеться зустріч з Богом. Тепер дехто може подумати: «Він знову поведе мову про те, що треба відвідувати богослужіння...». Так, я кажу це цілком свідомо!

Брат, сестра, ти можеш робити, що завгодно. Однак сам вирішуй, тобі не треба звітувати перед керівництвом церкви, перед Першоапостолом, перед Апостолом чи перед настоятелем громади. Це – твоя власна справа. Я не кажу, що це нас не стосується, бо це було б неправдою. Але рішення за тобою. Ти не зобов'язаний звітувати перед нами, але – перед Ісусом Христом. А тепер я поставлю цілком відверте запитання: «Чи можеш ти щиро сказати Господу Ісусу: «Так, я люблю Тебе, я хочу єднатися з Тобою! Але йти на богослужіння!? Хіба це так важливо?»»

Не даватиму відповідь на це питання. Нехай кожен відповідь сам собі, але, будь ласка: це – відповідь Ісусові Христові. Він, будучи юдеєм, ходив до храму й синагоги, знаючи, що Він – Син Божий; Він завжди шукав єднання з Богом. І ми хочемо пояснити Йому, що можемо обійтися без цього? Збагни, як Ісус Христос подивиться на це. Це питання ми повинні ставити самим собі. Його милість не приходить автоматично. Вона залежить від настрою серця!

Виконуймо Божу волю: «...тільки хай не Моя, а Твоя буде воля!» Тому кожен з нас – починаючи з мене, і я ставлюся до цього дуже серйозно – знову й знову повинен запитувати в себе, як у нього з цим справи. Іноді в нас виникають думки, які – про що ми знаємо в глибині свого серця – не відповідають Божим помислам. І все ж ми не бажаємо відмовлятися від цих думок і поглядів. Ми покладаємося на милість Бога, Який урешті-решт простить їх. Тут я ставлю знак питання! То чи щирий я, коли кажу: «...тільки хай не Моя, а Твоя буде воля!» і все ж роками чіпляюся за думку, погляди чи ідеї, про які знаю, що вони не відповідають помислам Ісуса Христа?

Живімо й служімо, як Ісус Христос. Я повертаюся до відвідування богослужінь: «Коли мені потрібна розрада, коли мені потрібен Бог, то я приходжу на богослужіння. Але відвідувати кожне богослужіння!? Коли цей служитель проповідує, то я з проповіді нічого не беру. Яка користь мені з того, якщо я щонеділі ходитиму на богослужіння? Навіщо?»

Можливо, це так, не буду вдаватися у дискусію! Однак ти приходиш на богослужіння, аби служити Богові. Що це за служіння, якщо я приходжу тільки тоді, коли мені щось потрібно, коли я щось отримую взамін, інакше я застаюся вдома? «Служити» означає – приходити на богослужіння, аби послужити Богові. Суть служіння полягає в тому, аби хвалити, величати й поклонятися Богові. Ось якою є його суть. І це служіння відбувається під час богослужіння.

Наскільки щирим є твоє бажання служити Богові, якщо ти навіть не можеш змусити себе – вибачте, що я так відверто кажу – прийти на богослужіння, хвалити, величати й поклонятися Богові? Ти приходиш тільки для того,

АПОСТОЛ МАНФРЕД ШЕНЕНБОРН:

У своїй співповіді Апостол Шененборн (Південна Німеччина) вів мову про те, що тільки Небесний Отець знає час і годину повернення Ісуса. «Ми не знаємо часу й години Його пришествия.

Це з одного боку. А з іншого боку – ніхто не знає, скільки часу в індивідуальному порядку милостивий Бог призначив нам, аби підготуватися. Ми знаємо лише одне: цього часу вистачить для кожного – якщо ми захочемо. Ми, таким чином, зможемо підготуватися до Другого Пришествия Господа і продовжимо працювати над цим», – наголосив Апостол. – Сьогодні вранці Святий Дух об'явив нам, що саме треба для нашого спасіння: зв'язок з Богом; ставити Бога понад усе; виконувати Його волю; служити Йому; любити Його і любити ближнього.

ПОМІЧНИК ОКРУЖНОГО АПОСТОЛА ЖОАО МІССЕЛО:

Помічник Округового Апостола Міссело (Ангола) звернув увагу на те, що іноді ми все ще дотримуємося поглядів, які не відповідають умонастрою Бога, і нагадав про біблійну цитату з Книги Одкровення, де сказано: «Алеж маю проти тебе, що любов свою першу покинув» (Одкровення 2, 4). Ісус Христос бажає спасти всіх людей. «Він не хоче, аби було п'ять мудрих і п'ять нерозумних дів. Господь хоче спасти всіх, однак це залежить від кожного зокрема, від позиції, яку ми займаємо. Чи стоїш ти істинно обома ногами на ґрунті Євангелія? Якщо ми спираємося на нього лише однією ногою, то можемо впасти. Тому постійно перебуваймо в Божому слові й у Господі», – наголосив помічник Округового Апостола.

АПОСТОЛ ДІРК ШУЛЬЦ:

Апостол Шульц порушив питання про те, чи потрібен нам Спаситель: «Я пригадую питання, яке Господь Ісус поставив Своїм учням, коли вони, звістивши Євангеліє, повернулися до Нього. Він,

зокрема, спитав: «За кого мають люди Сина Людського?» Вони відповіли: «Одні кажуть, що Ти особливий пророк, і що твориш чудеса». На це Ісус поставив ще одне запитання: «На вашу ж думку, хто Я?» (пор. Від Матвія 16, 13-15). Першоапостол вів мову про те, що врешті-решт кожен із нас має давати відповідь тільки перед Спасителем світу, перед Тим, Хто раніше полюбив нас, Хто в будь-яку хвилину наближається до нас, Хто надає нам шанс рости й ставати зрілими», – сказав Апостол Шульц.

аби щось отримати взамін чи коли тобі щось треба. Але ти можеш також прийти на богослужіння й узяти активну участь у ньому, аби інші отримали задоволення від нього й могли поспілкуватися з тобою, аби виконати щось добре для свого ближнього й поговорити чи поспілкуватися з ним. Адже йдеться не тільки про твої інтереси, а й про те, аби послужити. Господь Ісус прийшов, аби послужити.

Для мене важливо це ще раз чітко пояснити: нам потрібен Спаситель! «І ми бачили і свідчимо, що Отець послав Сина – Спаса світу». Мова йде не тільки про наше спасіння. Ісус – Спаситель світу, Спаситель усіх людей. Це вселяє велику надію. Я знаю, коли ми дивимося на суспільство, дивимося на цей світ, то нас охоплює песимізм, але ж ми – християни! Ми віримо в Спасителя. Він – Спаситель світу. І все завершиться прекрасно.

Майбутнє – це не безвихідь, це не тупик! Є вихід, є вирішення; і цим виходом, цим вирішенням є Ісус Христос! Він – Спаситель світу! Він приведе всіх, хто виявляє готовність слідувати за Ним – зараз чи в Тисячолітньому Царстві Миру – у нове творіння. Там буде відбуватися все так, як того хоче Бог; там всі будуть істинно блаженними і щасливими. Майбутнє позитивне. У нас є Спаситель, Який уже переміг зло, і це послання нам треба нести іншим людям!

Спаситель виконає Своє служіння, виконає Свою місію. А наша місія полягає в тому, аби турбуватися про те, щоб Євангеліє і надалі звіщалося у церкві, аби пропонувалося спасіння, аби люди, які оточують нас і які прийдуть після нас, могли чути цю Благую звістку й досягнути спасіння. Це наше завдання, заради якого ми бажаємо служити, незалежно від того, чи нас багато, чи мало, чи наша праця є приємною, чи жертвовною, чи наші зусилля визнають чи ні; чи наше послання приймуть чи ні: ми продовжуємо працювати!

Отже, нашим щирим бажанням є те, аби й надалі звіщалося спасіння, і люди, які хочуть чути його, мали змогу й приймати цю Добру новину: «У тебе є Спаситель, Він прийшов до тебе». І якщо вони сьогодні не хочуть чути цю звістку, то матимуть можливість почути її завтра чи післязавтра. Вогонь має продовжувати пломеніти. І ми покликані до цього служіння. Продовжуймо свідчити, що Ісус Христос є Спасителем світу. Наші нащадки мають також знати про це. Ще раз: наше майбутнє є позитивним, воно не є глухим, безвихідним тупиком. Ми маємо Спасителя, і Він неодмінно довершить Свою справу.

ОСНОВНІ ДУМКИ:

Нам потрібен Спаситель. Ісус Христос – наш Спаситель. Він спасає тих, хто сповідує віру в Нього і слідує за Ним. Ми щиро єднаємося з Ним і сповнені рішучості виконувати Його волю і служити Йому.

Фото: з архіву видавництва

ПОМІЧНИК ОКРУЖНОГО АПОСТОЛА ШТЕФАН ПЕШЕЛЬ

ДАТА НАРОДЖЕННЯ: 27.04.1968 р.

ПРОФЕСІЯ: інженер-економіст

АПОСТОЛ з 30.06.2019 р.

РЕГІОН ДІЯЛЬНОСТІ: Західна Німеччина

Наше майбутнє – не тупик!

Під час богослужіння, яке Першоапостол проводив 11 грудня у Вісбадені у присутності чималої кількості віруючих з Регіональної церкви «Західна Німеччина», він озвучив одну думку, на якій я хочу детальніше зупинитися. Першоапостол, зокрема, сказав, що наше майбутнє не є тупиком. Слово «тупик» одразу асоціюється у нас з дорожнім знаком, який сигналізує про те, що проїзду нема. Його розміщують перед дорогою, яка нагадує мішок, бо має тільки заїзд без можливого подальшого проїзду. У переносному значенні слово «тупик» застосовують у випадку безнадійної та безвихідної ситуації. До нього можна ще символічно додати надпис «розворот заборонений», який зазвичай розміщують під цим дорожнім знаком. Свого часу я став очевидцем того, як вантажівка «застрягла» у такій тупиковій вулиці й змогла виїхати з неї тільки завдяки вказівкам сторонньої людини, яка люб'язно зголосилася надати допомогу. Ми, люди, через необережність, неправильні погляди чи навіть маніпуляції можемо також опинитися в складній ситуації, з якої годі вибратися. Добре, якщо поруч знаходиться людина, яка допомагає нам вибратися з неї. Таке може трапитися з нами у сімейному, професійному чи громадському житті. Добре, якщо поруч є «люб'язна людина»,

яка допоможе, підтримає, надасть пораду, активно втрутиться й наставить нас на істинний путь.

Наше майбутнє – це не «тупик» і не глухий кут, зазначив Першоапостол, маючи на увазі наше вічне призначення і життя.

З часу гріхопадіння історія людства позначена постійними спотвореннями. У раю людина не послухалася Бога й таким чином загнала себе в глухий кут, у тупик; вона позбавила себе вічного спілкування з Ним і за скоєний гріх заплатила життєвими поневіряннями та врешті-решт зазнала смерть.

Ця проблема не вирішувалася до того моменту, як виповнився час і Бог послав на землю Свого Сина. Відкупитель світу дав людям зрозуміти, що Він – шлях, істина і життя. Водночас Він також вів мову про безвихідь, про «тупик»: «Бо коли не увіруєте, що Я – Суций, помрете у ваших гріхах (Від Івана 8, 24). Отже, Якщо людина не зазнає спасіння від своїх гріхів, то опиниться фактично в безвихідній, тупиковій ситуації – опиниться без Бога.

Тому Першоапостол під час богослужіння у Вісбадені твердо наголосив: нам потрібен Спаситель – «люб'язний Помічник», Який допоможе вийти з тупика занепаłego людства й приведе нас до Бога.

Штефан Пешель

МІРКУВАТИ – СЛІДУВАТИ

Завдяки слову ми є тими, ким є

*С*лова – це щось дивовижне. Згадаймо слова: «Тобі прощаються твої гріхи!» Яке щастя! Неабияке полегшення ми відчуваємо, коли втомлені, обтяжені й сповнені турбот, приходимо в Божий дім, а хор співає нам: «Прийдіть, натружені! Прийдіть, обтяжені! Я заспокою вас!» І цей спокій Ісус дарує нам завдяки Своему слову.

Як нам повірити і як отримати від Бога щось більше, ніж просто почуття безпеки, якщо про це не вести мову? Ми пишемо вірші, з радістю декламуємо їх і насолоджуємося, бо володіємо мовою. Візьмімо, для прикладу, початок 90-го Псалма: «Господи, Ти наш притулок». Мовою, словами ми славимо Бога й дякуємо Йому: «Добре воно – Господа прославляти, в псалмах співати Твоєму Імені, Всевишній» (Псалом 92, 2). Словами ми спілкуємося один з одним і впорядковуємо світ. Словами ми освідчуємося в коханні. Словами ми готуємо своїх дітей до життя. Словами ми підбадьорюємо, пробуджуємо внутрішню мотивацію, сповнюємо тіло й душу наснагою. Словами ми вирішуємо конфлікти, ведемо суперечки, знаходимо спільний життєвий шлях, примирюємося. Бог Своім словом дав людям закони й заповіді. Словами Ісус Христос звістив Добру новину всім людям. Євангеліст Іван мовив про Ісуса: «Боже слово стало тілом і оселилося між нами». Це слово торкнулося людей: одні розпізнали в Ньому Божого Сина, а інші кричали: «Розіпнути Його!» Потуга слова.

Несправедливий суддя через наполегливе прохання вдови вчинив правосуддя. Слова мають вагу. Вони можуть творити добро й викликати передчуття Божої слави. Слова зближають нас до Бога. Слова творять світ, що гідний людського життя.

Утім, ми, люди, своїми словами можемо обманювати й уїдливо підсміюватися. Ми здатні перековувати слова втіхи в смертоносну стрілу. Декількома словами ми спроможні перетворити оазис затишку у вогняне пекло. Непримітними словами: «Чи справді Господь Бог велів...?» (Буття 3, 1) змії спотворив Боже-ственне слово істини й спокусив Єву й Адама. І чимало людей беруть на озброєння слова цього райського змія. Відкиньмо негативне! Слова можуть творити світ краси й добра. «Коли Твої слова надходили до мене, я їх проковтував. Слово Твоє було радістю для мене й веселощами мого серця», – мовив пророк Єремія (Єремія 15, 16). Ми, істоти, які наділені Богом голосом, маємо відповідати за свої слова перед Ним і перед людьми. Апостол Павло, як це не дивно, передбачив знецінення слова в епоху засобів масової інформації. Він, у будь-якому випадку, дає Ефесянам слушну пораду щодо вживання слова: «Жадне погане слово нехай не виходить з уст ваших, а лише гарне, що може в потребі повчити, і щоб це вийшло на користь тим, які чують його» (Ефесян 4, 29). Ці слова перегукується з дотепним запитанням одного учителя недільної школи: «Чому вічність триватиме так довго? – Бо кожній людині треба дати відповідь за своє будь-яке нікчемне слово. А це потребує часу...»

У цій рубриці ми публікуємо додатковий матеріал до теми «Із Біблії» дитячого журналу «Ми, діти».

ІЗ БІБЛІЇ

Що їдять юдеї на Пасху?

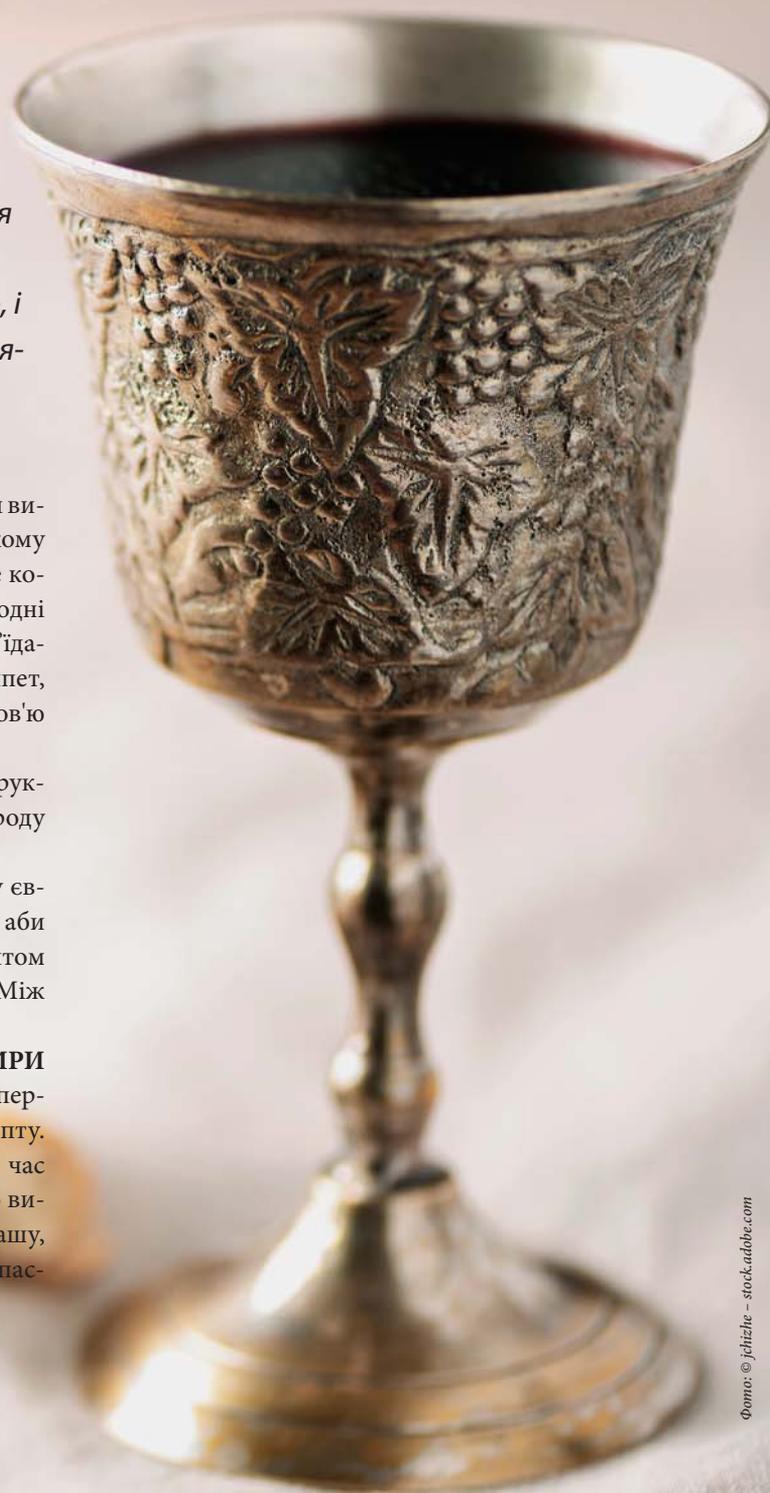
Свято Пасхи – це нагадування юдеям про визволення народу Ізраїлю з єгипетського поневолення. В епоху Ісуса Христа його відзначали як паломницьке свято, і тільки – в Єрусалимі. Бо тільки там, у храмі, дозволялося приносити в жертву пасхальне ягня.

В якості **ПАСХАЛЬНОГО ЯГНЯТИ** дозволялося використовуватися тільки ягня чоловічої статі, якому виповнився один рік, або, як заміну, однорічне козеня. Ягня зарізали у сутінках увечері, напередодні пасхальної трапези. Пасхальне ягня засмажували й повністю з'їдали. Ягня нагадує євреям про десятую кару, яку Бог послав на Єгипет, аби діти Ізраїлю могли легко вийти з нього. Хто помазав кров'ю ягняти одвірки своїх домівок, той врятувався від смерті.

Ягня споживали з **ГІРКИМИ ТРАВАМИ**, які вмочували у фруктовий мус. Гіркі трави символізують гіркі роки рабства, які народу Ізраїлю довелося пережити в Єгипті.

На згадку про поспішний вихід ізраїльського народу з Єгипту євреї споживають **ПРІСНИЙ ХЛІБ**. Бо тоді в них не було часу, аби дати хлібу перебродити. Свято Пасхи тісно пов'язане зі Святом Опрісноків, яке припадає на той самий час і триває сім днів. Між цими святами не завжди існує виразна різниця.

Під час пасхальної трапези наповнюють і випивають **ЧОТИРИ ЧАШІ ВИНА**. Господар дому розпочинає пасхальну трапезу першою чашею вина і хвалебною промовою щодо виходу з Єгипту. Другу чашу вина випивають під час споживання ягняти. Під час дякування, майже наприкінці, подається третя чаша, над якою виголошується особливе благословення. Останню, четверту чашу, випивають перед подячною молитвою, якою завершується пасхальна трапеза.

ЯК ПОЯСНИТИ ДІТЯМ, ЩО ТАКЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ?

Що відбувається під час Святого Причастя?

Фінн й Оле разом біжать до супермаркету, аби купити улюблені вафельні облатки. «Добре, що вони не дорогі», – каже Фінн. – «Ми можемо купити п'ять пачок». За кілька хвилин брати повертаються додому. Через дощ вони складають свої покупки в один пакет.

Коли діти заходять у дім, то їхня старша сестра Свеа, підскакуючи по сходах, опускається вниз. «Ви мені щось купили?» – вигукує вона та йде услід за братами у їхній затишний намет. Вони відкривають пакет і разом сідають у коло. «Ми купили п'ять пачок вафельних облаток, – пояснює Фінн. – Якщо прочитаєш нам казку, то дамо тобі одну». Свеа одразу ж погоджується і читає своїм братикам їхню улюблену казку «Уважний тигр». Під час читання вони ласують вафельними облатками.

Коли книгу закінчують читати, то Оле згадує, що на минулому богослужінні його також причащали облаткою. «Чому вафельні облатки з магазину й облатки-гостії для причастя різні на вигляд? На гостії-проскурі є також три червоні краплі й тиснені знаки?» «Бо вони є різними», – відповідає старша сестра Свеа.

Свеа може це добре пояснити, бо на заняттях з конфірмантами проходила цю тему. «Знаєш, Оле, священник, який проводить богослужіння, освячує гостії-проскури. І внаслідок освячення вони перетворюються в Тіло й Кров Ісуса. Зовнішній вигляд проскур не міняється. Це хліб і вино, у яких присутні Тіло й Кров Христа. Їх ми не бачимо, але віримо в це. Усе як з Ісусом: люди бачили в Ньому Людину Ісуса. А хто вірив у Нього, той розпізнавав у Ньому Божого Сина. Ісус помер на хресті за наші гріхи. Ми згадуємо про це, коли приймаємо Святе Причастя. Три червоні краплі символізують Кров Ісуса. А тиснені знаки – це альфа й омега – перша й остання літера грецького алфавіту. Вони символізують початок і кінець – з Ісусом усе почалося і з Ним усе завершиться. Оле вражений. «Тоді проскура – це щось дуже важливе» – усвідомлює він.

Хліб і вино

Слово «гостія» (проскура) походить від латинського «hostia» й означає відплату, жертву, жертвоне ягня, жертвоприношення. Так називають прісний хліб, який використовують під час святкування Святого Причастя.

Ісус запровадив Святе Причастя у ніч перед розп'яттям. Він переломив хліб і роздав його учням, потім подав їм чашу з вином, при цьому, хліб Він називав «Мое Тіло», а вино – «Моя Кров». Отже, як хліб, так і вино – це необхідні елементи Святого Причастя.

Хліб символізує насичення людини. У Біблії мовиться про те, що Бог не раз творив чудеса насичення хлібом, і вони свідчать про те, що Він турбується як про душу, так і про тіло людини. Вино є також натяком на те,

що людина не може обійтися без їжі. В Ізраїлі вино було символом радості й майбутнього спасіння.

Важливість віри

В Євангелії від Івана розповідається про те, що коли люди попросили в Ісуса хліба, то Він відповів: «Я – хліб життя. Хто приходить до мене – не голодуватиме; хто в мене вірує – не матиме спраги ніколи» (Від Івана 6, 35). Він таким чином показував, що людям для істинного життя потрібен Бог.

Ця й інші біблійні історії свідчать про те, що хліб для людини є чимось більшим, аніж просто земною поживою. Як можна пояснити дитині те, чого вона не бачить і що можна сприйняти виключно серцем і душею?

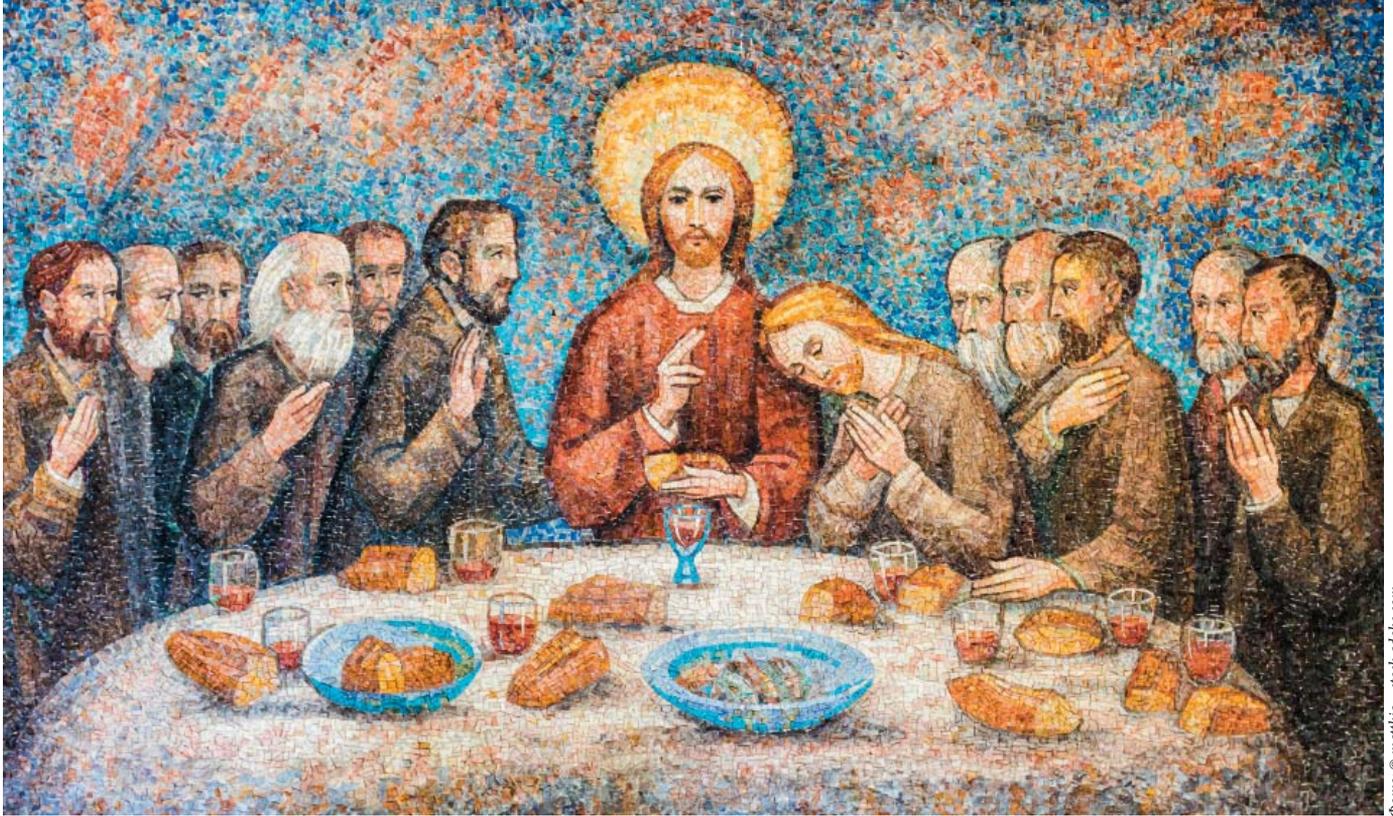
Коли діти доторкаються до предмету чи до людини, то відчують і бачать їх, як свого часу учні бачили Ісуса. Гостія-проскура – це шматочок прісного тіста й у ній не одразу можна розпізнати істинне значення. І тільки через віру можна відчутти й пережити в Святому Причасті близькість і присутність Ісуса.

Оле пам'ятає останню неділю, коли він не спожив проскуру, а залишив собі. Після богослужіння він простягнув священнику ліву руку для прощання. Коли батько вказав йому на те, що правильно прощатися правою, а не лівою рукою, то він обережно розтулив праву долоню і показав священнику свою проскуру. Оле хотів ще трохи потримати її в себе. Увечері батько запитав в Оле, чому він залишив собі гостію, то він одразу відповів: хотів, аби тривалішим був ефект від Святого Причастя. Батько посміхнувся і пояснив синові, що в цьому немає жодної необхідності. Адже ефект від Святого Причастя триває аж до наступного богослужіння, коли знову святкують Святе Причастя. Після цього Оле спокійно з'їв свою проскуру. Вона смакувала так само, як і вафельні облатки, які вони купляли з Фінном.

Єднання з Богом

Більшість дітей люблять вафельні облатки чи істівний папір. Тому, як правило, навіть маленькі діти залюбки споживають гостії, що роздаються під час Святого Причастя. Хоча вони ще не розуміють їхнього духовного значення. Утім, коли діти стають

Фотомо: © matthia - stock.adobe.com

дорослими і в них формується здатність до абстрагування, то вихователі можуть пояснювати духовне значення споживання гостії та підкреслювати їхню важливість.

Коли ми споживаємо Тіло й Кров Христа, то єднаємося з Богом. Чи усвідомлюємо ми це? Як допомогти дітям зрозуміти цінність такого єднаннями, щоб вони знову й знову переживали його? Єднання – це зв'язок між людьми, що ґрунтується на взаємній прихильності та внутрішній прив'язаності. Єднання «працює», якщо існує сильне почуття взаємності. Якщо ми, люди, потребуємо спілкування і єднання один з одним, аби вижити в соціальному середовищі, то скільки більше ми потребуємо спілкування і єднання з Богом у своєму духовному житті. У добрій спільноті люди особливо тісно спілкуються і постійно обмінюються інформацією. Якщо ми впродовж тижня постійно спілкуємося у молитві з Богом і підтримуємо зв'язок з Ним, то богослужіння із Святим Причастям буде для нас головною подією тижня. Приймаючи освячену проскуру, ми приймаємо також Ісуса, Який Своєю любов'ю бажає увійти в наше серце і життя.

Свеа, Фінн й Оле також спілкуються у своєму затишному наметі, підтримують одне одного й діляться тим, що мають і що пережили в своєму житті. Фінн пам'ятає час, коли через корону церкви були закриті. Вони слухали проповідь чи були на дитячому богослужінні по відео-трансляції, спільно молилися, але не приймали Святого Причастя. Він розповідає про свого друга, батьки якого купляли вафельні облатки й споживали під час Святого Причастя, за яким спостерігали по відео-трансляції. «Чи є це Святе Причастя?», – розмірковують хлопці. А Свеа відповідає: «Ні, звісно, ні!» Вона знає, що прос-

кури мають освячуватися Апостолом чи уповноваженим ним священнослужителем. Інакше вони є звичайною вафельною облаткою. «Окрім того, Святе Причастя є також спільною трапезою, яку відзначають у громаді, якщо є така можливість», – пояснює далі Свеа. «Ого, тоді важливо приходити щонеділі у церкву, аби святкувати Святе Причастя», – розмірковує Оле.

Фотомо: © standret - stock.adobe.com

БУТИ ХРИСТІЯНИНОМ СЬОГОДНІ

Якір душі чи камінь спотикання?

Бог наділив людей дивовижним даром – здатністю зазирати за межі сучасного у майбутнє. Надія – це впевнений погляд у майбутнє. Тому надію ще називають рушійною силою, яка додає людям наснагу й мужність рішуче рухатися у невідоме. Надія надає смислу цьому поступу.

Надія – що це таке? Надія пов'язана з невизначеністю й очікуванням того, що ще не відбулося. Надія пов'язана також з вірою в те, що збудиться сподіване, що станеться покращення, незалежно від того, як людина почуває себе в даний момент і яка в неї складається ситуація. Істинна надія допомагає висто-

яти, мобілізувати сили й зрозуміти, що все завжди може перетворитися у щось прекрасне, якщо достатньо довго чекати й не втрачати її.

Деякі античні філософи вважали, що надія не є позитивом. Адже погляд у майбутнє часто породжує нездійсненні очікування, що заважають людям бути активними тут і зараз та змінювати ситуацію на краще. Саме

такої думки вони дотримувалися. Прислів'я «Сподіватися й чекати – обдуреними стати» гласить про те саме. Прикладів цьому є предостатньо. Чимало мрійників покладають свої сподівання на виграш у лотерею, на лицаря на білому коні, на багатого партнера, який позбавить їх від нещасливого сьогоднішнього. Такі сподівання, як учить життєвий досвід, рідко справджуються. Таким людям було б краще проаналізувати своє теперішнє становище, зробити відповідні висновки й негайно приступити до активних дій. Римський письменник і філософ Цицерон мав зовсім інший, абсолютно позитивний, погляд на надію: «Поки я дихаю – надіюсь; поки я сподіваюся – люблю; поки я люблю – живу». Для нього не існує життя без надії. Він знає, що без надії немає любові. Для нього надія, любов і життя нерозривно пов'язані між собою, більше того, вони є взаємозалежними. Таке бачення проливає яскраве світло на надію. Без надії нема життя, без надії воно – в небезпеці. Без надії також любов знаходиться в небезпеці, адже без неї життя втрачає будь-який сенс, бо жадана чи досяжна мета надає любові й життю істинного смислу.

Як неможливе життя без кисню, так неможливе воно без надії. Людина, яка не плакає надії, не має майбутнього, або має майбутнє, сповнене страху й невдач, без радості й смислу. Надія і впевненість важливі для життя, як сонячне світло. Психолог Рольф Меркле визначав надію так: «Надія відкриває перспективу і, таким чином, додає наснагу до життя. Відсутність надії засліплює людину і не дозволяє вирішувати проблеми, що виникають».

Меркл сформулював низку принципових положень щодо надії:

- «Плакати надію – означає бачити світло в кінці тунелю.
- Надія – це очікування добра. Вона підтримує людину й додає упевненості.
- Надія – це віра в похмурі дні в те, що ось-ось з'явиться сонце.
- Надія – це мотузка, що рятує людину, яка потопає.
- Надія спонукає людину не здаватися у, здавалося б, безнадійних ситуаціях.
- Надія живить людину й пробуджує наснагу до життя.
- Мати надію – це тягнутися до того, чого (поки що) не можна побачити.
- Надія завжди пов'язана з певною невизначеністю. Інакше це була б не надія, а – впевненість чи переконання».

Вище викладені положення вселяють надію на «позитивний результат» і дозволяють припустити, що надія й оптимізм – це одне й те ж. Однак тут існує одна невеличка, але суттєва відмінність.

Різнити між надією та оптимізмом

Мати надію – означає визнавати можливість, що буде добре усе те, що, по суті, знаходиться поза моїм контролем.

Коли фермер сподівається на багатий врожай чи хвора людина – на одужання, то обидва сподіваються на позитивний результат, не маючи змоги вплинути на нього. Але фермер, маючи надію на добрий урожай, сіє, а хвора людина – веде боротьбу за життя.

А бути оптимістом – означає бути переконаним у тому, що можна значною мірою вплинути на своє життя: я зможу, я впораюся з усім. Оптиміст вважає, що в нього все під контролем, і що він може впливати на обставини й змінювати їх на краще.

Отже, християнин, який живе своєю вірою, плакає надію, хоча не завжди є оптимістичним. Адже християнин покладає свою надію на Господа. Відкуплення і спасіння, в кінцевому результаті, походять від Господа, а не від людини чи її задатків, хоча вона має застосувати дані йому Богом дари. Християнин надіється і вірить, що тільки завдяки Божій милості можуть відбутися значні зміни. Утім, важливо: жодна людина не заслуговує на Божу милість. Ми можемо смиренно приходити до Господа й надіятися на Його милість. Апостол Павло писав римлянам про надію, зокрема, таке: «...бо ми надією спаслися. Коли ж хтось бачить те, чого надіється, то це не є вже надія; бо що хтось бачить, хіба того надіється? Як же ми сподіваємося, чого не бачимо, очікуємо його витривало» (Римлян 8, 24–25). Отже, істинна надія християнина ґрунтується на вірі в Бога.

На що здатна надія?

«Людська здатність надіятися, на відміну від будь-яких інших людських чеснот, є, ймовірно, причиною того, що зберігається більша кількість людських життів, що досягаються більше цілей, вирішуються більше проблем і долаються більше перешкод», – пише Рольф Меркле.

Коли щось йде не так і ми відчуваємо себе спустошеними чи зазнаємо відчай, то нам потрібні надія і впевненість, аби змінити ситуацію на краще (приміром, з Божою допомогою) чи самотужки сприяти покращенню. Без надії ми губимося в такі моменти, бо втрачаємо витримку й терпіння. Без надії ми значно рідше бачимо вирішення проблеми і нас швидко покидають сили.

Фотоп. © Polislav - stock.adobe.com

Як народжується надія?

Надія з'являється тоді, коли ми думаємо, що все буде гаразд, що все вдасться і неодмінно знайдеться вирішення проблеми. Чеський правозахисник, а згодом і президент Вацлав Гавел уточнив і розширив цю думку. Навіть якщо щось у кінцевому результаті виходить не так, як ми сподівалися, то ми все ж не даремно плекали надію, адже вона додала нам сил і насаги при умові, якщо ми вбачаємо сенс у цій надії та у пов'язаних з нею учинках. «Надія – це не переконання в тому, що все буде гаразд, а впевненість у тому, що сподіване має сенс, незалежно від того, як обернуться обставини». Сенсом життя Гавела була боротьба проти гноблення і зневаги до людства. Для інших це може бути боротьба з бідністю чи із застоюванням дитячої праці у світі. Навіть якщо неможливо викоринити зло у світі, то будь-які зусилля, направлені проти нього, додають сил і відваги, у чому – принаймні, для більшості – полягає смисл життя. Надія завжди спрямована у майбутнє. Якщо ми розраховуємо на те, що самотужки знайдемо шляхи й засоби чи отримаємо підтримку від інших, то в нас виникає впевненість в собі і ми сповнюємося силою та енергією для досягнення поставлених цілей. Християнин надіється, що Боже благословення допоможе, якщо поступати у Його дусі. Подібно до трьох чоловіків у вогняній печі, які чітко пояснили цареві Навуходоносору, що Бог може зберегти їх у полум'ї вогню. Такою була їхня надія. Але навіть якщо Бог не врятує, то вони чітко й виразно пояснили цареві, що поступати по-іншому не можуть. Вони не грішитимуть проти Бога, поклоняючись золотій статуї царя. Цього вони ніколи не допустять. Вони свідомо дотримувалися цієї позиції, незважаючи на небезпеку втратити своє життя.

Люди, які неушкодженими пережили складні чи навіть небезпечні для життя ситуації, часто міркують: «Поки я маю надію, я впораюся з будь-чим».

Без надії, здається, немає сенсу жити, а з надією – є. У списку найважливіших людських чеснот слово «надія» знаходиться поруч з вірою й оптимізмом.

Віктор Франкл, психіатр і в'язень концтабору, свого часу казав: «...людина, яка втрачала віру у майбутнє, втрачала саму себе в таборі. Разом із втратою майбутнього вона втрачала духовну міць, зазнавала духовний занепад і розпадалася як фізично, так і духовно».

Пасха – свято радісної надії

На Пасху Господь воскрес і піднявся із гробу. Це подія виходить за межі людського досвіду. І все ж – це основа християнської надії: Бог не залишив свого Сина перебувати у гробі.

Апостол Павло показує, що цю подію не всі розуміють як якір надії. Для одних вона є глупотою і прикрістю, пише він, для інших – насмішкою. А для віруючих вона є «Божою силою», яка живиться надією на спасенну Божу владу, що здатна перемогти навіть смерть.

Для декого воскресіння Ісуса Христа є якорем душі у будь-якій життєвій ситуації, а для інших – це камінь спотикання, на який вони наражаються, тому воно не є для них джерелом позитивної сили.

У Першому посланні Апостола Петра мовиться про надію, викликану пасхальною подією, яку плекають послідовники Ісуса Христа: «Благословен Бог і Отець Господа нашого Ісуса Христа, що у Своїм великим милосерді віродив нас до живої надії через воскресіння Ісуса Христа з мертвих, до спадщини, яка не може ні зотліти, ні залямитися, ані зів'янути, – збереженої для нас на небі, для нас, яких Божа потуга вірою зберігає на спасіння, що готове з'явитись останнього часу. Ви тим радійте, навіть якщо тепер треба трохи посумувати в різних досвідах, щоб ваша випробувана віра [...]була на похвалу, на славу й на честь – під час об'явлення Ісуса Христа» (1 Петра 1, 3–7). Більш гарно й влучно навряд чи можна описати християнську надію, яка ґрунтується на воскресінні Ісуса Христа на Пасху. Пасха – це свято надії на славне майбутнє з Отцем і Сином, і Святим Духом.

Отже, оживимо свою надію під час пасхального богослужіння: Господь воскрес – воістину воскрес і піднявся з гробу!

(У часописі «Наша сім'я» № 6/2023 ми подамо чимало обґрунтувань християнської надії й розкажемо про численні символи надії різних народів.)

Німеччина. Першоапостол Ж.-Л. Шнайдер у м. Люнебурзі

Фото: НАЦ Північна і Східна Німеччина

У неділю, 19 березня 2023 року, Першоапостол Жан-Люк Шнайдер відвідав громаду м. Люнебурга в однойменному регіоні Німеччини. Першоапостола супроводжували Апостоли Північної і Східної Німеччини, а також запрошені Апостоли Бауер і Шененборн. В основу цього богослужіння Першоапостол поклав біблійну цитату з Євангелія від Марка 9, 31-32: «Навчав бо Своїх учнів і казав їм: Син Людський буде виданий у руки людям, і вб'ють Його, і, вбитий, по трьох днях, воскресне. Та вони не розуміли цього слова й страхалися Його запитувати». У своїй проповіді Першоапостол зупинився на різних реакціях учнів щодо послання Ісуса, їх він переніс на сьогоднішній день. «Вони цього не розуміли й не розпитували, вони не хотіли

вірити й ігнорували», – зазначив Першоапостол Шнайдер про першу реакцію учнів і сказав, що сьогодні ми маємо готуватися до Другого Пришестя Христа, адже Він може прийти в будь-який момент. Щодо другої реакції Першоапостол навів слова Апостола Петра, який зрозумів це послання Ісуса й попросив Його використати Божу силу, аби уникнути страждання і смерті. І сьогодні страждання викликають у людей розпач і питання, чому Бог допускає їх і не втручається. Однак мета Ісуса полягає не в тому, аби показати Свою владу, а перемогти зло й відкрити людям шлях до спасіння. Третьою реакцією на послання Ісуса була реакція Фоми: його відчуття гіркоти й смутку. Почуття так охопили Фому, що він не міг повірити у звістку про воскресіння Христа. За словами Першоапостола, члени церкви і сьогодні відчувають смуток. Суспільство втрачає інтерес до Ісуса Христа, а кількість членів церкви скорочується. Випробування складає частину людського життя, однак, треба пам'ятати звістку про Друге Пришестя Христа. Учні Христа Іван і Яків, ймовірно, зрозуміли послання Ісуса, проте зробили неправильні висновки й захотіли забезпечити собі місце з Ісусом у Божому Царстві – такою була четверта реакція. А Господь відповів їм: «Я прийшов не для того, аби служили Мені. Я прийшов послужити й відкрити людям шлях до спасіння». Сучасне завдання християн полягає в тому, аби служити Господу й сприяти спасінню свого ближнього.

Апостол Манфред Шененборн (Південна Німеччина) й Апостол Ганс-Юрген Бауер (Південна Німеччина) у своєму співслужінні доповнили думки Першоапостола. Після проповіді відбулися проводи на заслужений відпочинок Апостола Штейнбренера.

Окрім Апостолів та єпископів Арвіда Бекмана, Торстена Бойца і Вольфганга Новичича (Німеччина), громада, що зібралася, присутні вітали й інших служителів, які супроводжували Першоапостола, а також Першоапостола на відпочинку Вільгельма Лебера, Окружного Апостола на відпочинку Карлгейнца Шумахера й Апостолів на відпочинку Дітера Бетчера і Вальтера Драве.

Богослужіння транслювалося на регіон діяльності Окружного Апостола Рюдігера Краузе, у тому числі на громади Росії.

Перебування Апостола Будника в Західній Україні

У суботу, 11 лютого 2023 року, Апостол Анатолій Будник у супроводі окружного старійшини Биха й окружного євангеліста Підгайного відвідав громаду м. Луцька, що знаходиться в регіоні «Україна-Захід». Переважна більшість членів громади внаслідок війни опинилися в статусі біженців за кордоном. Однак наполеглива євангелізаційна праця ОЕ Підгайного принесла плоди й невдовзі до громади почали долучатися нові люди. На проповідях вони не раз чули про важливість апостольського служіння у Христовій апостольській церкві. Чималою була їхня радість, коли вони дізналися про приїзд у громаду українського Апостола Будника. Вони готувалися до цього приїзду: свідчили й запрошували своїх рідних, друзів, колег і знайомих на богослужіння Апостола. На нього була запрошена також сім'я Бакірових Ірини й Жені з двома малолітніми дівчатками. Ірина з дітьми після повномасштабного вторгнення росіян змушена була шукати притулку в Німеччині, де й познайомилася з Новоапостольською церквою. Мовний бар'єр, щоправда, перешкодив їй цілковито сприймати Боже слово. Тож неймовірна радість наповнювала Ірину, що у Луцьку вона мала змогу відвідати українське богослужіння Новоапостольської церкви й усе прекрасно розуміти. В основу цього богослужіння Апостол поклав біблійну цитату з Євангелія від Івана 1, 6–8: «Був чоловік, посланий Богом, ім'я йому – Йоан. Прийшов він свідком – свідчити світло, щоб усі з-за нього увірували. Не був він світло – був лише, щоб свідчити світло». На богослужінні Апостола були присутні чимало гостей. Після богослужіння відбувся невеличкий концерт, славили Бога віршами й піснями. Потім влаштували солодкий стіл. Брати й сестри, а також гості мали змогу поспілкуватися з Апостолом і поцікавитися засадами новоапостольського віровчення.

Фото: НАЦ України

**Луцьк. Апостол Будник
виголошує проповідь**

Луцьк. Громада під час богослужіння

**Луцьк. Прослава Бога власними
віршами**

Луцьк. Пісню слаavimo Бога

Луцьк. Сім'я Бакірових

Луцьк. Групове фото з Апостолом

А в неділю, 12 лютого 2023 року, Апостол завітав у громаду Рівного, розташовану за 70 км від м. Луцька. Його приїзд викликав неабияку радість, особливо в молодій сім'ї Наталії та Дениса Шило, адже тепер їхня маленька Марічка (5 міс.) прийме з рук Апостола таїнства хрещення Водою і Запечатання Святим Духом. Саме для цього вони проклали чималий шлях і спеціально приїхали з центральної частини України у Рівне до своєї матері, Фролової Олени Миколаївної, яка також унаслідок військового вторгнення покинула рідне Запоріжжя, оселилася поблизу м. Рівного й стала парафіянкою місцевої громади. В основу цього богослужіння Апостол поклав біблійну цитату з Псалмів 139, 16: «Очі твої бачили мої вчинки, усі вони записані у твоїй книзі; і дні, що ти мені призначив, коли ані одного із них ще не було». Після проповіді та перед проголошенням відпущення гріхів і Святого Причасття молода сім'я з немовлям вийшла до вітваря і на запитання Апостола щодо виховання своєї донечки у Христовому дусі, відповідно до десятиох положень Символу віри Новоапостольської церкви, відповіла «так» і таким чином присягнула Господеві на вірність. Після звершених таїнств ще одна душа, малолітня Марічка, поповнила когорту Христової Невісти. Це дійство викликало неабияку радість у братів і сестер громади та у запрошених гостей. Після богослужіння присутні довго не розходилися, спілкувалися з Апостолом та один з одним. Прощаючись з Апостолом, вони просили його невдовзі знову завітати до них.

Рівне. Звернення Апостола до батьків перед Святим Запечатанням

Рівне. Фото на згадку

Рівне. Групове фото з Апостолом

ТЕСТИ НА ЗНАННЯ БІБЛІЇ

1. Про що згадують у Страсну суботу?

- А) про заснування Святого причастя
- Б) про воскресіння Ісуса Христа
- В) про вічний супокій Ісуса Христа
- Г) про розп'яття Ісуса Христа

2. Яка реліквія міститься в Кельнському соборі?

- А) мощі трьох волхвів
- Б) Туринська плащаниця
- В) плащ Ісуса
- Г) Святий Спис

3. У якому музичному творі Й. С. Бах відтворив «Страсті Ісусові»?

- А) Різдвяна ораторія
- Б) Меса сі-мінор
- В) Страсті за Матвієм
- Г) Кавова кантата

4. Хто написав текст до пісні «Умер на хресті Христос» (№ 37 у російськомовному пісеннику)?

- А) Карл Йоганн Філіп Шпітта
- Б) Густав Манкель
- В) Крістіан Готтлоб Керн
- Г) Крістіан Фюрхтеготт Геллерт

5. Ко написав мелодію до пісні «Переможець і Учитель» (№ 39 у російськомовному пісеннику)?

- А) Людвіг ван Бетховен
- Б) Крістоф Віллібальд Глюк
- В) Роуленд Прічалд
- Г) Франц Шуберт

6. Як звали дружину Мартіна Лютера?

- А) Мехтильд фон Магдебург
- Б) Мехтильд фон Діссен-Андехс
- В) Катаріна фон Медічі
- Г) Катаріна фон Бора

7. Що таке «Гетсиманія»?

- А) Оливковий гай на Оливковій горі на Єлеонській горі в Єрусалимі
- Б) пагорб/скеля Розп'яття Ісуса
- В) частина Едемського саду
- Г) місце хрещення Ісуса на березі Йордану

8. Де помер Мартін Лютер?

- А) Гейдельберг
- Б) Аугсбург
- В) Аннаберг
- Г) Ейслебен

9. Як називалося місто, поблизу якого Христос з'явився Павлу?

- А) Єрусалим
- Б) Дамаск
- В) Єрихон
- Г) Тир

10. Яким терміном позначають хід богослужіння?

- А) «Отче наш»
- Б) патена
- В) агапе
- Г) літургія

Фото: Д-р Баймоллер

ІЛЮСТРАЦІЯ-ЗАГАДКА

Австрія – країна, багата на монастирі й на християнські культурні пам'ятки. Християнство прийшло в країну ще в II столітті від Р. Х. через торговців і солдатів. Єпископства, як-от Зальцбург чи монастирі, як-от Кремсмонстер, були засновані в ранньому Середньовіччі. Під час перетворення Австрії на велику християнську державу у Верхній Австрії було засновано бенедиктинський монастир Ламбахського абатства. Засновником монастиря був Адальберо фон Вельс-Ламбах (помер у 1090 р.), який згодом став єпископом Вюрцбурзьким і рішучим противником короля Генріха IV. У Вюрцбурзі працював також франкфуртський художник Йоахім фон Зандрарт (1606-1688), який залишив свій слід у Ламбасі. Між 1652 і 1656 роками він художньо реалізував розп'яття Христа у вигляді бічного віваря у Ламбасі. На нашій ілюстрації зображено чоловіка в обладунках, який стоїть на колінах під хрестом; у Євангеліях розповідається про сповідь цього чоловіка перед Божим Сином; він зображений у вигляді лицаря й названий за його військовим званням.

ХТО ЦЯ ЛЮДИНА В ОБЛАДУНКАХ, ЯКА СХИЛИЛА КОЛІНА ПІД ХРЕСТОМ?

(Відповідь див. на стор. 2)